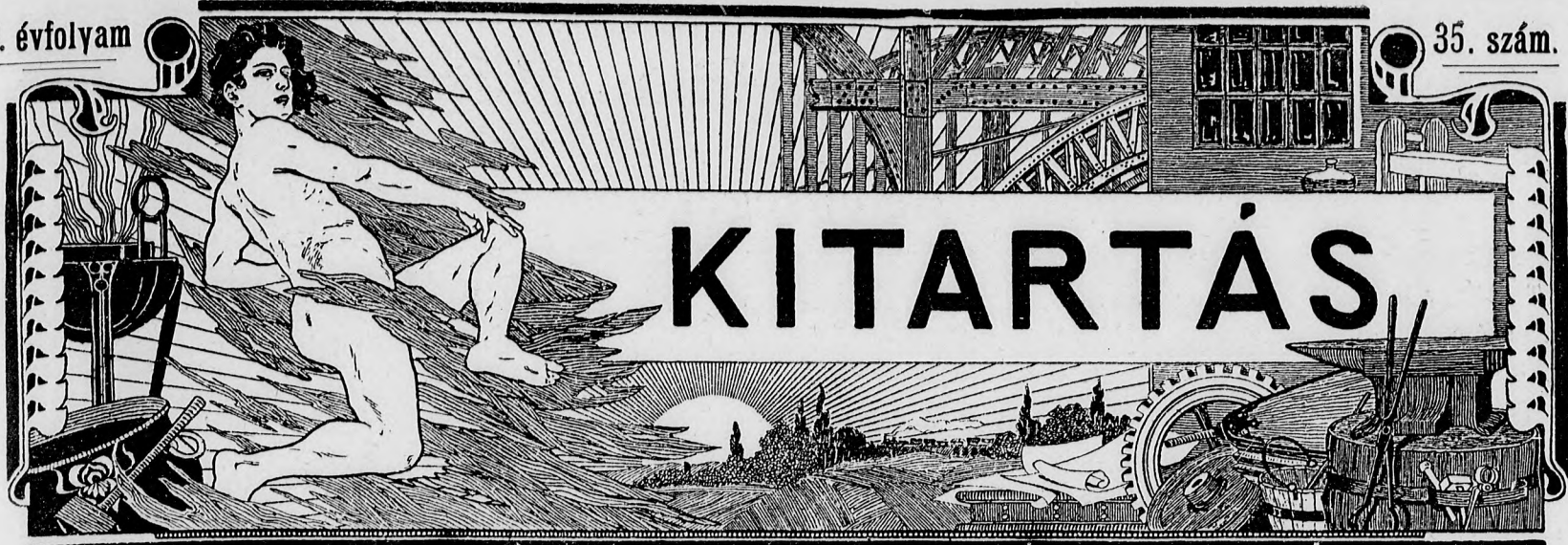

1900. szeptember hó 2-án.

II. évfolyam

35. szám.

Vasutasok, gyári és ipari alkalmazottak ismeretterjesztő hetilapja.

MEGJELENIK VASÁRNAPONKINT.

Előfizetési díj:
Helyben és vidéken postaküldéssel24 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzetközi Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

Felelős szerkesztő:
SZENTESSY GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. ker., Köztemető-út 3. sz.
Telefon szám 58-61.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Felhívás.

Beszámoltunk kimutatásainkban eddigi működésünkről. A szerény kezdet ez, amely hű tükre a mi igaz és őszinte törekvésünknek. Pontosan, lelkiismeretesen teljesítjük minden kötelességünket s főképen arra fordítjuk minden igyekezetünket, hogy a segélyeket az arra szoruló tagtársnak minél gyorsabban kiutalványozhassuk, hogy hosszas várakozásnak ne tegyünk ki senkit sem. A legszebben, a legodaadóbban teljesíti a „Kitartás“ mindenivel szemben kötelességét s amint a folytonosan közölt köszönetnyilatkozatokból láthatják tagjaink, minden ügyet a leggyorsabban és leglelkiismeretesebben intézünk el. Mert nemcsak kötelességérzetből dolgozunk, hanem szívényünkön hordozzuk — mint a jó anya gyermekének — minden egyes tagnak egyenkint és összevéve, sorsát és érdekeit.

Ezek ellenében csak arra kérjük tagjainkat, hogy a „Kitartás“ ügyét, mely minden egyes tagnak személyes ügye, ép úgy szívényükön hordják, mint mi az ő ügyüket, mert csak ilyen együttes működéssel sikerül teljesen nagygyá és dicsővé tenni egyesületünket.

Nekünk nincsenek ügynökeink, mi a tagok keserves filléreiből nem fizethetünk drága ügynököket, hogy azok terjeszszék áldásos eszméinket. De nincs is nekünk arra szükségünk sem, mert nekünk vannak lelkes tagjaink, akik terjesztik saját kicsiny körükben dicső egyesületünket; vannak lelkes tagjaink, akik sem

időt, sem fáradságot nem kimélve, igyekeznek azon, hogy minél számosabban csoportosuljanak ismerősei, kartársai a „Kitartás“ kötelékébe.

Ezekhez a lelkes tagokhoz (és mely tagunk nem az?) fordulunk mi támogatásért, hogy ügyünket előbbre vinni segítsenek s épen e célból mellékelünk mai számunkhoz minden egyes tag részére egy *tájékoztatót* és egy *felvételi lapot*, hogy a tájékoztatót minden ismerősüknek, barátjuknak, rokonuknak megmutassák s mikor már azok elolvasták és meggyőződtek egyesületünk magasztos mivoltáról s belépni óhajtanak közénk, a felvételi lapon tagjaink közé iktassák s azt nekünk postafordultával beküldjék. Csakis ily együttes működés útján leszünk képesek arra, hogy tagjaink minél több és több előnyt biztosítsunk s egyebek között idővel a régi tagok tagdíjait is leszállíthassuk.

Láthatják tehát tagjaink, hogy mikor őket a „Kitartás“ eszméinek terjesztésére buzdítjuk s arra kérjük őket, hogy minél több új tagot hozzanak be egyesületünkbe, akkor is az ő jóvoltuk lebeg szemünk előtt, mert munkálkodásunk gyümölcsét csakis ők szedik be azáltal, ha így sikerülni fog a régi tagok tagdíjait leszállítani.

Fel tehát, ti magasztos, dicső eszmék katonái, fel tehát, „Kitartás“ tagjai buzgó munkálkodásra, szívény-lelékkel törekedjünk a kitűzött cél felé, s az eredmény, úgy mint eddig, ezután sem marad el. Isten áldása fogja kísérni működésünket!

Segélyezések kimutatása.

Betegsegély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Betegsegélyt élvezett		
		tól	ig	összeg
820	Müller Adolf, máv. kocsilakatos, Péczel	V/28	VI/12	20 kor.
1291	Hegy Endre, mozd.-felvigyázó, Kis-Czell	V/28	VI/12	20 »
571	Stetic József, máv. esztérgályos, Fiume	V/28	VI/19	30 »
1574	Rozner Jakab, máv. munkás, Verőcze	V/28	VI/11	20 »
1000	Kanyicska Boldizsár, váltóór, Budapest	VI/10	VII/7	40 »
820	Müller Adolf, máv. lakatos, Péczel	VI/13	VII/9	40 »
570	Wiesner Adolf, máv. szertárvezető, Fiume	V/29	VII/5	50 »
645	Török János, pályaőr, Uj-Arad	V/29	VII/9	60 »
1843	Szücs Gábor, máv. fűtő, Budapest	V/29	VII/9	60 »
1574	Rozner Jakab, máv. munkás, Verőcze	VI/12	VII/9	40 »
408	Seres Henrik, máv. raktárnok, Kassa	V/28	VII/9	60 »
102	Rácz Dénes, főkalauz, Segesvár	VI/28	VII/19	30 »
1291	Hegy Endre, mozd.-felvigyázó, Kis-Czell	VI/13	VII/9	40 »
570	Wiesner Adolf, szertárvezető, Fiume	VII/5	VII/9	10 »

Halálsegély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Milyen czimen ?	Összeg
			korona
502	Kropf Emil, máv. előmunkás, Zemir	neje halála után	300
585	Csehszombat István, lakatos, Köpösd	» » »	300
1384	Nagy Imre, p.-őr, Hidas-Németi	» » »	300
944	Nehuta Gusztáv, vonatmálházó, N.-Beckerek	» » »	300
1031	Galba Mátyás, máv. szivattyúőr, Lipótvár	» » »	300

Rendkívüli segély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Mily czimen kapott segélyt ?	Összeg
			korona
2122	Daby József, kocsitisztító, Budapest	halál	100
640	Keimer János, máv. fékező, Hatvan	izomránd.	30
2117	Vécseri Imre, kocsitisztító, Palota	jobbkez egy ujjzuzódás	20
1060	Járosi József, Kassa	izomránd.	20
1085	Oranisan Gergely, Anina	balkéz mutató ujj	30
1162	Hanzéli József, ács, Rozsnyó	ujjzuzódás	10
2097	Meixner Vilmos, géplakatos, Gyulafalva	zuzódás a balkéz fején	20
1366	Dobrovics József, kocsitisztító, Budapest	jobbkez sérülés	10
996	Székelyhidi Bálint, mozdony kimosó, Királyháza	balkéz sérülés	20
455	Tisch János, pályaőr, Csakovár	jobbkez sérülés	10
2465	Tüszkő Imre, fűtő, Erzsébetfalva	hosszas betegség	10
1367	Odry István, váltóór, Pleternicza	» »	10
2576	Szever Antal, lakatos, Ujpest	» »	10
3190	Podhragyi Károly, kovács, Budapest	balkéz mutató ujj-sérülés	30
2176	Ország János, kocsitisztító, Budapest	belső sérülés	20
2703	Gáborszky József, kovács, Budapest	hosszas betegség	20
1602	Dobrovics Rókus, napszámos, Vecsei	epileptikus roham általi halál	40
1815	Rucskay Gizella, pénztárkezelő, India	kézujj zuzódás	20
1671	Dubner János, kovács, Budapest	lábtorés	30

Balesetsegély.

Tagkönyv szám	Név, foglalkozás, lakás	Baleset minősége	Összeg
			korona
1595	Bloch Albert, lakatos, Budapest	jobbkez mutató ujj sérülés	80
958	Choldin Illés, máv. előmunkás, Csákovár	bal láb térdén alul elvesztése	1000
108	Mikulčik István, máv. fűtő, Rákos	bal kar elvesztése	1000
1071	Basiszta Pál, lakatos, Kassa	balkéz gyűrűs ujj sérülése	40
1005	Czifrik András, kőműves, Selyp	balkéz mutatós ujj sérülése	80
2122	Dabi József, kocsitisztító, Budapest	halál	100
1340	Feldhofer Luka, pályamunkás, Kostajnicza	jobbkez sérülés	200
97	Jóvér Mihály, Rákos	balkéz középujj merevsége	80
1506	Harmos Péter, Pásztó	lábtörés	400
1265	Klein Henrik, kocsitisztító, Budapest	négy lábujj elvesztése	208
3261	Németh Béla, lakatos, Budapest	jobb szem sérülése	500
1924	Szalay János, gépkovács, Budapest	balk. mut. ujj két ízének elv.	160

Figyelmeztetés és kérelem. Az egyesület számtalan lelkes hívének jelentése szerint, számos helyen a lakosság a magyar nyelvet nem bírja, hanem a német nyelvet tökéletesen érti, ez okból *felvételi lapjainkat*, melyek által az egyesületbe való felvétel történik, *német* nyelven is kinyomattuk. Felkérjük azért tagjainkat, hogy a hol ilyen német nyelvű felvételi lapokra szükség van, sziveskedjenek bennünket postafordultával erről értesíteni, hogy azonnal elküldhessük!

Samu bácsi anekdotái.

(Andrád Sámuel multszázadbeli anekdotás könyvéből.)

Pénz nélkül való komisszió. Egy papi ember elutaza hajón. Barátai közül sokan kérék, hogy ezt is, amazt is vásároljon számukra abban az országban, melybe menendő, a vásárolandó dolgokat lajstromokban általadák; de egyen kívül senki sem ada pénzt azokra. Vásárolta is ennek mindent, valamit kivánt, amazoknak pedig semmit sem. Mikor a pap visszaérkezék, odamene kiki, hogy a néki hozott portékát elvigye; de a komisszarius ezt mondá igen okosan és méltón: Mikor a hajó éppen indulófélben volna, előmbe rakám a lajstromokat, hogy jó rendbe szedjem, azonban egy nagy szélvész támadta hirtelenséggel s mind a tengerbe fuvá; mely szerint nem tudhattam, hogy mi vagyon benne. De ha úgy van, mondának, hát amannak egyedül miért hozott drága materiákat és egyéb szép dolgokat? Azért, ugymond, hogy ő a lajstromba csombolyított volt egy csomó aranyat, mely miatt a szél el nem vihette, mint a többit, és eszerint megnézhettem a katalógusból, amit az a barátom kivánt.

Péter czár a danczkai parókában. Midőn ama nagy Péter czár Danczka városában volna, kedve ereszkedik egyszer a templomban megjelenni. Elvezették a templomba, oda, ahol épen a tanács ült. A czár mellett volt a város bírása egy iszonyu nagy fűrtös parókában. Péter czár hajadonfővel vala és sohasem látott volt ilyen szőrből készült mesterséges nagy épületet; azt gondolta azért erről, hogy ez egy ruha neme, melylyel a fő bétakartatik a hideg ellen, azaz: hajbunda. És mivel a czárnak

fázni kezdte feje, azt gondolta, hogy a városi bíró köteles neki a becsület réguláján hajbundáját átengedni. Meghajtá magát azért előtte egész becsülettel (mert a szavát nem értették), mely annyit tett: A bíró uram engedelmeből. Azután kivevé fejből a bíró parókáját és feltevé magának. Micsoda érzékenységet okozott ez a publikumban, de hát még a beretvált, kopaszfejű bíróban, — könnyen lehet képzeln.

Rendre beszéltek. IV. Henrik francia király utaz vala keresztül egy kis városban, melynek követői szokás szerint ötet a kapunál fogadták. Mikor a szószóló alig kezdette volna el beszédét, bögni kezdte egy ott elmenő számár olyan erősen, hogy a szószólót felülmulá hanggal és kényszeríté, hogy amaz is duplázza hangját. A király, ki előtt ez a versengés nevetségesnek látszék, monda: Uraim, beszéljtek rendre egymásután, különben lehetetlen, hogy megérthessék.

Sorsot huz a két paraszt. Két parasztnak sorssal kell vala eligazítani, hogy melyik legyen katonává. Az altiszt, kinek a czédulákat kelle huzatni, kéretett vala, hogy az ifjabbnak szolgáljon, ha lehet, és ez ígerte is szolgálatát. Két feketével jegyzett czédulát azért a kalapba teszen, és azt mondja, hogy amelyik a feketével jegyzettet hihuzza, az lesz katoná. Nyulj belé te elsőbben, monda annak, amelyiket katonának akara vinni. Ez, aki a tökéletlenséget észrevette vala, kihuzá ugyan az egyik czédulát, de egyben lenyelé. Mit csinálsz, istentelen! — szóla neki az altiszt. Uram, ha a czédula, melyet lenyeltem, fekete volt, annak fehérnek kell lenni, mely még a kalapban vagy, mely esetben nekem katonává kell lennem; de ha a kalapbeli fekete lesz, ugy én a fehéret nyeltem el s az én társam lesz katoná. Uram, csak nézd meg a kalapbeli czédulát, mert ugy a dolgot könnyen eligazíthatod. A csalárd altiszt ekként felsüle tökéletlenségével; aki hogy ígétét teljesíthesse, kényszerítették mindeniket szabadon bocsátani.

A bíró és a molnár szolgálója felakasztatnak. Kingston VI. Eduárdnak, angliai királynak marsalja megizené a bodmyni városi bírónak, ki egy vala a pártosok közül, hogy nála fog ebédelni, és az időt is arra meghatározá. De minekelőtte asztalhoz ülének, fülébe sugá a bírónak, hogy csináltasson két akasztófát igen hamarjában, melyekre két halálra

iteltet akar felakasztatni. Azonközben asztalhoz ülnek, és a bíró legdrágább ételekkel és külföldi borokat traktálá vendégét. Minekutána egy darab ideig az asztalnál ültenek volna, kérdé a marsal, hogy már megkészült-e, amit tőle kívánt? Meg, felelé a bíró. Felkelvén az asztaltól, kimenének arra a helyre, hol a végezésnek (executio) kelle megesni és mind a két akasztófát készen lenni találták. No, bíró uram, monda Kingston, egyik a kettő közül a kegyelmedé, mert kegyelmed egy pártütő. A bírónak megrettenése rendkívülvaló vala, mint szintén a Kingston kegyetlensége, ki amazt egyben felkötötté. A másik akasztófa egy arra érdemes molnárnak készítettett vala, amelyre mégis más akada. Mert a molnár megérezvén a sáfrány illatát, elébe állott és megparancsolta vala egy szolgájának, hogy jelen nem létében az ő személyét viselje, ha valaki utána kérdezősködnék. Midőn már Kingston eljönne és a molnár után kérdezősködnék, mondá a szolgálja, hogy ő a molnár. Erre a vallástételre elvitették a szolgálja és felakasztaték. Hiába mentegette magát, hogy ő nem maga a molnár, mert a generál így szólott: Fel kell akadnod, ha a molnár vagy, mint pártos, ha ő nem vagy, mint az ő személyét viselő.

Lenyeli a kártyát, hogy nyerjen. Kártyáznak vala egy nagy udvarnál. Egy szegény gavallér látá, hogy ő elnyerhetné az asztalon álló nagy summát, ha egygyel több kártyája nem volna. Eltökélé azért magában, hogy azt lenyelje, le is nyelé egy darab konfekttel együtt és ezáltal mind elnyeré, ami a kasszában állott.

Lábához köti a csikót. Erdélyben némely helyen, legalább a székelyek között, szokásban van, hogy mikor éjszakára a legények az erdőre mennek a lovakkal, a kis csikót, hogy a farkas meg ne egye, a tűzhöz viszik és valamely fához vagy bokorhoz megkötik. Egy inas ezt akarván cselekedni, midőn olyas fát vagy bokrot nem találta a tűznél, lábához köti a kis csikót. Reggel felébred s hát a maga lábán egyebet a kötélnél és annak végén egy csikólábnál nem talál. Mert a farkasok azalatt, hogy ő aludt, megették.

A Margit-sziget multja.

Budapest tündérkertjének, a Margit-szigetnek, hova már hidon is juthatunk, igen érdekes és regegyes multja van.

A régi krónikások már a rómaiak korában említik, mint üdülőhelyet. Ó-Budáról, vagy akkori nevén Aquincumból hid vezetett oda már kétezer évvel ezelőtt. Később temető is lehetett, mint a sok kiásott sírkő mutatja. A magyarok korszakából az első adat, hogy itt a Margit-szigeten volt az esztergomi érseknek a vára a XI. század vége felé. A Margit-szigetet az Árpádházból származott első királyok alatt Beél Mátyás szerint »Nyulak szigeté«-nek hívták (insula leporum). Ez időből egy romantikus párbaj emléke fűződik a szigethez. IV. Béla király unokája, Béla herceg vivta Henrik nádorral. A cseh király leányaért vetekedtek egymással — tanuk nélkül. Béla herceget a szó szoros értelmében összeapritotta ellenfele. Az Árpádházi királyok gyakran tartózkodtak a szigeten. Az országnagyoknak és főnemeseeknek itt saját palotáik voltak, »Urak szigeté«-nek is nevezték. Később pedig azt a kis paradicsomot »Boldogságos Szűz Mária szigeté«-nek nevezték el azon egyház után, amelyet IV. Béla

király e helyen alapított. A sziget mostani nevének érdekes története van. Mikor a tatárok elvonulása után Béla király hitvesével, Lascaris Máriával és Dalmáciában 1242-ben született Margit nevű iczipiczi leánykájával az elpusztított országba visszatért, 1259-ben kelt alapító-, illetve adománylevelével ismeretessé teszi, hogy: »Miután mi a mennyek nagy Uránál Jézust és ennek szent anyját tekintjük az emberiség pártfogója- s közbenjárójaként, lelkünk egész tehetségét odairányozva, hogy tiszteletünket tetteleg is nyilváníthassuk, monostort építettünk a hajdani »Nyulak szigetén«, azt a Boldogasszony emlékére alapított apáczáknak adván, az érsek és a püspökök tanácsára elhatároztuk, hogy a Dominikánus-szerzet atyái üdvös tanácsaikkal oktassák és ápolják a szent szüzeket.« Mivel pedig a zaklatott szívű király két leánygyermekét elragadja a halál: fogadalmat tesz, hogy ha születendő gyermeke leány lesz, ezt Isten szolgálatára szenteli. Az ég meghallgatja a király szavát s Margittal ajándékozta meg őt, kit, mint az alapító-level mondja: »Legkedvesebb leányunkat, Margitot helyeztük a monostorba, hogy a vallás öltönyében imádja Istent és szűz szava könyörgéseivel kérje hazánk védőjét, hogy az irgalom malasztjait terjeszsze ki ránk és országunkra.« Így lett a lilium-növésű, szépséges királyleányból fehér szórkámzsában járó, egyszerű dominikánusrendi apácza, ki szerénységével, alázatosságával társnőt, a többi apáczákat, messze fölülmulta. A királyleányt már gyermekkorában kolostorban, a görög apácza veszprémvölgyi zárdájában nevelték, csakis így magyarázhatjuk meg azt a minden földi hivatást megvető vallási rajongást, melylyel környezetét is bámulatra ragadta. Midőn a szigeten valami undok járvány uralkodott, éjnapot a betegek ápolásával töltött, s mikor a többi ápoló kimerült, ő szolgálta ki ezeket, sőt még a beteg cselédséget is. Királyleány létére söprögetett a klastromban, surolt, mosogatott és mikor a csehek királya, Ottokár, megkérte a kezét 1262-ben, azzal felelt a koronás kérőnek, hogy még ez évben három püspök ur jelenlétében letette az ünnepies fogadalmat a szegénység-, szüzesség- és engedelmességre. A kolostorban többször felajánlották neki a fejedelmi pozíciót; ő azonban megmaradt egyszerű soror-(nővér)apáczának. 1271. február 15-én halt meg a Margit-szigeten. Utolsó szavai ezek voltak: »Temessetek engem az karban, az szent kereszt oltára előtt, ha pedig az kar annak miatta igen megszorul, tehát temessetek engem az én imádkozó helyembe és ne féljetek azon, hogy az testemből valaminemű dohosság jönne ki. Mikor ládáját halála után felnyitották, a várt kincsek helyett egy vastag apácza-köntöst, egy ostort (flagellum), egy vas-övet (cicilium) és vasszögekkel bélelt harisnyát találtak benne. Ezekkel sanyargatta magát a királyleány. Mikor az apácza elköltöztek a szigetről, magukkal vitték Margit ereklyéit is s eleinte Nagyváradra, aztán Nagyszombatba s végül a pozsonyi klarisszákhoz költöztek, hol 1637-ben halt meg az utolsó margitszigeti apácza. Margit királyleány holtteste így a Klára-szüzekhez került, kiket II. József 1782-ben eltörölvén, miután Margit ereklyéit okmányilag igazolni nem tudták, ezeket a kalapos király rendeletéből megsemmisítették. A szigetet Margit halála után nevezték el Margit-szigetnek. Mivel Margitot szentté avatták, a sziget hivatalos neve tulajdonképen Szent Margit-sziget. IV. Béla korában

számos palota és kolostor volt a szigeten. Ott volt a többi közt a premontreiek prépostsága, a domosrendi apácák klastroma, a ferenczrendi minoriták, IV. Béla király palotája, Imre király palotája, a ciszterciák klastroma. A törökök a mohácsi csata után lerombolták az épületeket. Szolimán török szultán hidat is vezetett a Margit-szigetre, melyet a Duna csakhamar elsöpört. A törökök a Margit-szigetet lótelepnek használták. A török lovak másfél századon át ették a Margit-sziget kövér fűvét. Amikor a törököket újra elűzték, az osztrák hadsereg löszertárnak használta fel a Margit-szigetet, majd kórháznak, ahol ezer meg ezer sebesültet ápoltak. Később a Margit-szigetet kaszálónak is használták és bérbe adták. Utolsó bérlője ezelőtt száztíz esztendővel Mayer nevű ó-budai lakos volt. Lipót király negyedik fia, Sándor főherceg, amikor nádorrá választották, a Margit-szigetet a pozsonyi 1791-iki országgyűlésen mulatóhelynek jelölte ki. Halála után József főherceg lett nádorrá, aki a teljesen elhanyagolt és kaszálónak lesüllyedt Margit-szigetet tündéres parkká alakította át. A nagy nádor minden óráját a Margit-szigeten töltötte és mint szenvedélyes kertész, még a fákat is maga nyesegette. József nádor királyi adomány útján lett a Margit-sziget tulajdonosa, úgy hogy azt István nádor 1847 ben már mint családi tulajdont örökölte. Így lett a mi legmagyarabb főhercegünk a sziget tulajdonosává. József főherceg a hetvenes évek elején modern fürdőhelylyé alakította át.

Bucusu O tól.

Irta: B. G. Predeálról.

Szép juniusi esthajnal volt. A lenyugodni készülő nap bucsu sugara mintha csak az elválás fájdalmát akarták volna a földre nézve sulyosabbá tenni, teljes pompájú fényvel ragyogtak be mindent, hová csak behatolhattak. De nem hatolhattak be egy sarokszobába, hol lefüggönyözött ablakok mellett két szerető szív árasztotta egymásra a földi üdvösségnek minden ártatlan gyönyöreit.

Ketten ültek ott, egymás kezét fogva, és egymás tekintetébe mélyedve Hosszas hallgatás után a kis bakfis szólalt meg, mély sóhajással: »Szent habakuk, mire gondoltál Édes?« kérde a még rövid ruhában járó leányzó, a lélek legnemesebb hangján.

Jövönkre angyalom, szólalt meg az ifju; midőn egész világ előtt enyémnek nevezhetlek.

Tekints reám Édes még egyszer, úgy mint akkor, midőn lefelől megismertelek, hadd fürödjék meg még egyszer a lelkem a te égszínű szemeid csillagragyogásában, aztán bucsuzzunk el attól az üdvtől, mámortól, bucsuzzunk el attól a boldogságtól, melyről együtt álmodtunk, s a melyet nem birtunk eléggé megbecsülni a multban. Most már Édesem, hervadhatatlan emlékkoszorunk egyik virágául fogadd e verset, mely következőképen hangzik:

Óh mily szépet álmodtam én, barna lányka terőlad,
Hogy fejcskéd reám hajtva, az én nótám daloltad.
Sötét szemed rajtam pihent, epedő volt dallamod
Ily igézők nem lehetnek, a mennybeli angyalok.

Óh, ha aklor csillag vagyok, oda fenn a kék égen:
Lehulltam von, hogy meghaljak szerelem közt kebleden.
Megesküdtem volna neked: tied leszek angyalom,
Felébredtem, . . . te nem voltál . . . csak egy köny az arczomon!

Végtére is kérde, mi voltam én, Édes neked?
Talán délibábja kis szivecskének, gondolom semmi

egyéb. Ha olykor láthattál, csakhamar közönyös letté, s ha már távoztam, nem láthattál többé, vágytál utánam, mert hozzám szoktál, mint árnyékhöz. De most már kérde, mi voltál te nekem? Óh a legédesebb álma sajgó szivemnek, melyet sohse mondhattam teljesen magaménak, s a melyet sohse lehet feledni, bár újra és újra megéled. Bucsuzzunk el édes angyalkám, hisz téged amugy is megcsal a vágyad. Szeretni vágytál, kerested az üdvt, a mámort, a boldogságot, s kerestél valakit, ki kiviragoztassa s olykor elaltassa ébredező szivecskéd. Te a szerelmet tárt karokkal, és néha zárt szível fogadtad, s nem ritkán panaszkodtál, hogy nem születél »boldogságra«, pedig ezzel vádolod magad Édesem, mert csak az a hibád, hogy igen zárkózott szived.

Próbáld meg kis angyalkám, tárd ki előbb szived a szerelemnek, aztán várd fárt karokkal azt, kit még félve őrzöl szived mélyén, s így meg fogod oldani nehéz problémádat.

Különben feledjük el a mult minden baját, csak egy maradjon meg Édesem lelkünkben, t. i.: hogy kis szivecskéd velem ünnepelte meg első tavaszát a boldogságnak. Hisz a szív mindent feled, csak az »első tavaszt« nem — sohasem.

Vágyaim.

Én Istenem, beh jól tetted,
Hogy szivemet elrejtetted
Nem nagy kedvem lenne benne,
Ha a világ gonosz szeme
Meglátná, hogy mi van ottan
Abban a kis husdarabban!
Ha meglátná, hogy az mostan
Forró vágygyal csordultig van
S vágyainak szép határa
Csak a tündérek országa.
Ott csodákat akar tenni,
Királyné, majd szolgál lenni.
Királyné, hogy koronáját
Más fejére tehesse át.
S ő csak mint egy hű cselédje
Kisérgesse minden lépten . . .
Arany kertben sétálgatni,
Arany almát szakítani . . . Sz.

REGÉNY-ESARNOK.

A lelelcz.

— Irta: Gara József. —

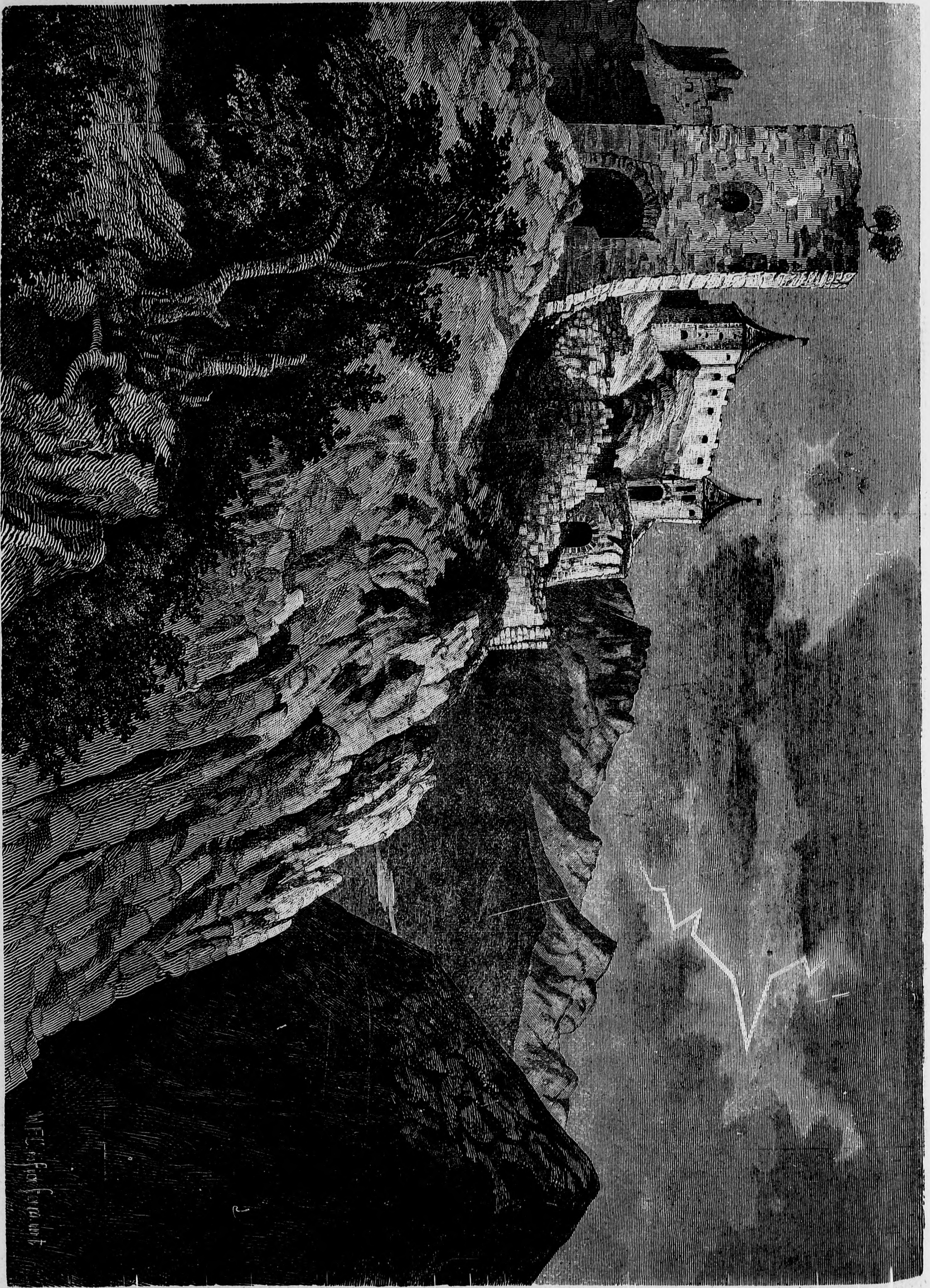
(Folyt.)

XV. FEJEZET.

A párbaj előtt.

Kerényi Tivadar elgondolkozva ült szobájában. Első és talán utolsó párbajára készült. A segédek már megállapították a mérkőzés feltételeit. Pisztolypárbajban állapodtak meg. Háromszori golyóváltás, 5—5 lépés előremenéssel; az első távolság 30 lépés. Az első lövés a sértett felet, tehát Tivadart illeti.

V á r r o m p o k.

Pihenő.

Ö jó lövő, de hát mi sem könnyebb, mint hibázni. Különösen olyan lelki állapotban, mint most az övé. Az ezredes bizonynyal higgadtabb lesz és ez magában véve is biztos siker. Igaz ugyan, hogy az esélyre is számíthat. Ki tudja?

Megnézte óráját. Délután két óra. Hat órára van a párbaj kitűzve a közeli erdőben. Ötkor eljönnek érte segédei, az orvos és elindulnak talán az utolsó utra. Addig még három órája van és vivhatja a lelkiharcolót egyedül. Nem egyedül. Kopogtak. A csodálkozás hangján mondta a »szabad«-ot, Ott állt — anyja.

— Anyám! — kiáltott a fiu.

— Fiam! — szólt az anya zokogva és Tivadarnek keblére omlott.

Sokáig pihentek így szótlánul egymás keblén, míg az anya szóhoz jutott.

— Hála Isten, csakhogy jókor érkeztem.

— Miért, anyám? — kérdé megindult hangon Tivadar.

— Még nem történt meg a párbaj.

— Honnan tudod?

— Egy tisztársad beszélte, ki segéded.

— Hatkor lesz — felelte csendes lemondással Tivadar.

— Az nem lesz sem hatkor, sőt semmikor.

— Anyám, te nem tudod, mire vállalkoztál. Egész életemre nyomorulttá akarsz tenni? Mit képzelsz? Az egész ezred tisztjei mind azt mondanák, hogy én hivatalok, mert gyáva vagyok kiállani az ezredessel.

— Nem szabad megverekedned.

— Anyám!

— Bizd reám. Nem éri folt a te becsületedet, de meg lesz akadályozva mégis.

— Lehetetlen! Én nem akarom, nem engedem!

— De hát ha az ezredes lép vissza?

— Mit gondolsz anyám egy katona felől? De nem is szabad visszalépni, én nem engedem, ő a sértő.

— Bizd reám ezt is. Egy óra múlva megtudsz mindent. Addig is Isten veled.

— Hová mész?

— Az ezredeshez.

— Nem engedem. És Kerényi az ajtó elé állott.

— Tivadar, engedj, az ezredes már vár, én bejelentettem magam.

Tivadar lesujtva állt félre az ajtóból. Anyja megölelte és biztatva mondta:

— Bizzál anyádban, és ezzel kisietett az ajtón.

— Mi lesz ebből? — kérdé önmagában tűnődve Kerényi.

A grófné egyenesen az ezredes lakására sietett, akinél már bejelentette magát álnév alatt. Amidőn az ajtó feltárult s szemben állt az ezredessel, az majd elszédült. A grófné megőrizte lelkinyugalmát és csendes hangon szólt:

— Ezredes ur!

Kraszna érzhetetlen szavakat hebegett, míg végre ki tudott bontakozni kinos kábultságából és reszkette mondá:

— Zergey grófnő... Irma... Lehetséges-e ez?

— Én vagyok — felelte bánatosan a grófné.

— Hogy került ön ide?

— Egy életet jöttem megmenteni.

— Kinek az életét?

— A fiamét.

— A fiát?

— Igen, ezredes ur, az én és az ön fiát.

— Nem értem. Ki az ön és az én fiam?

— Kerényi Tivadar gróf hadnagy.

Az ezredes szó nélkül lerogyott egy székre és elvesztette eszméletét. A grófné a mosdó-asztalhoz sietett és vízzel kezdte dörzsölni homlokát, de nem használt. A csengetyűhöz futott és csengetett. Az inas jött be, ki látva urát eszméletlen állapotban, azonnal az ezredesnéhez futott, aki csakhamar kétségbeesve jött elő leányával.

— Mi történt? — sikoltott az ezredesné.

— Az ezredes ur rosszul lett — mondá izgatottsággal a grófné.

Mindnyájan az ezredes felélesztéséhez fogtak, ki csakhamar magához is tért. Első tekintete a grófnéra esett és ebből újból tisztában volt a történetekkel.

— Bocsánatot kérek, grófné, ezért a kellemetlen jelenetért. Az utóbbi napok izgalmai nagyon kimerítettek, azért lettem rosszul. Most neje felé fordult. Bemutatom nektek is... szabad kérem, grófné, a nevét még egyszer.

— Kerényi Kálmánné, viszonzta a grófné és kezét fogott az ezredesnével és leányával.

— A fia érdekében jött, mondá az ezredes tovább, a ki itt szolgál az én ezredemnél.

Az ezredesné még egyszer udvariasan meghajolt a grófné előtt, azután férjéhez fordult:

— Jobban érzed már magadat?

— Oh igen, nincs már semmi bajom.

— Mennyire megijesztettél bennünket, szólt a szép leány és atyjához menve, homlokon csókolta őt.

— Most már nyugodtak lehettek.

— Nem alkalmatlankodunk hát tovább. Jőjj, Valéria. És az ezredesné kezét nyujtá a grófnénak, majd ugyanazt cselekedte Valéria is.

Kerényiné sápadt volt, mint a viasz és alig bírta elleplezni ajka ideges mozgását. Ezt az ezredesné észrevette, mert az ajtóból visszafordult és újra férjéhez sietett, kinek arcát hizelegve megsimogatta.

— Kérlek, ha a grófnénak valami kérni valója van fiát illetőleg téled, teljesítsd. Tedd meg az én kedvemért.

A grófnő szeretettel nézett az ezredesnére és hozzá sietve, melegen megszorította kezét.

— Köszönöm, asszonyom, nagyon köszönöm.

Az ezredesné és leánya mögött bezárult az ajtó. Az ezredes meg a grófné összenéztek. Egy halk sóhaj röpült elő mindkettőnek kebléből. Szólni nem szóltak és mégis megértették egymás gondolatát. És az a gondolat ez volt:

— Ha ez a nemes lelkű nő tudná, kinek az érdekében beszélt!

— Tehát Kerényi Tivadar gróf az én fiam? De nem tudta tovább folytatni. Zokogásba tört ki és minden erejére szüksége volt, hogy elfojtsa ennek a sirásnak hangját, nehogy behallassék feleségéhez. A grófnő arcát is könny borította.

— És én ezt az embert üldöztem, bántalmaztam, folytatá az ezredes. A saját fiamat... De miért?

— Hogy ön nem ismerte fel! Hiszen olyan rendkívüli a hasonlatosság

— Egyszer nálam volt és akkor látta a feleségem és ő mondta, csodálatos, mennyire hasonlít az a fiatal tiszt hozzád. Én akkor ügyet sem vetettem erre a beszédre, sőt még haragudtam, minek

hasonlít engem olyan emberhez, a kit szivemből gyűlölök.

— Szivéből gyűlölte?! szólt fájdalmasan a grófné.

— Ugy van, de magam sem tudom, miért.

— És gyűlöli most is? kérdé Kerényiné.

— Imádni fogom!

— És a párbaj?

— Igaz, a párbaj. Azután egy pár pillanatig eltűnődött és határozott hangon szólt: A párbaj természetesen nem fog megtörténni.

— Hála Isten! kiáltott örömtől sugárzó arccal a grófné. De hát mit fog cselekedni?

— Azt bizza reám a grófné. Az ezredes ismét gondolatokba merült, mialatt arcán nagy lelki viaskodások tükröződtek. Majd hirtelen így szólt: Grófné, boldog ön?

Kerényiné zavartan tekintett az ezredesre, de azután határozottan felelé:

— Az vagyok.

— Ennek szivemből örvendek. Én is az vagyok. Egy kis szünet után így szólt: Tehát Tivadarnak hívják? Tehát katona lett? Köszönöm grófné. Milyen nagy veszedelem származott volna most, ha ön mentőangyalként nem áll apa és fiu közé. Áldja meg érte az Isten.

Kerényiné felkelt helyéről.

— Megnyughatom az ön ígéretében, hogy nem lesz a párbajból semmi?

— Meg. Hiszen az atya ígerte az anyának. Hogyan, már elmegy? — kérdé az ezredes, midőn a grófné bucsuzni készült.

— A mit akartam, azt elvégeztem.

— Elutazik?

— Nem. Egy-két napig maradok fiamnál.

— Akkor még találkozunk.

— Szükséges ez, ezredes ur?

— Ne tagadja meg tőlem a viszontlátást. Kezemen megpróbáltatáson megyek most keresztül. Talán nem is tudja, hogy a Tivadarral történtek miatt nyugalomba helyeztetem.

— Nyugalomba? — kérde meglepetve a grófné.

— Ugy van. Édesítse meg ezeket a nehéz órákat azzal, hogy láthassam.

A grófné könybelábadt szemekkel bucsuzott.

— Ezredes ur, a fiamnak nem szabad megtudni, hogy ön az . . .

— Tudom. De hát az ön férje?

— Tud mindent.

— Tud rólam is?

— Nem.

— Talán jobb is így.

Kivülről kardcsörtetés hangzott. Az ezredes összerezsent.

— Jönnék a segédeim. De legyen nyugodt, grófné. Hiszen fiamról van szó, más minden mellékes előttem.

A grófnét kikisérte.

Az ajtóban az alezredes és őrnagy jelent meg.

— Parancsodra itt vagyunk — szóltak ünnepelesen.

— Fél hat, — mondta az ezredes, óráját nézve. Pontosak voltak az urak, köszönöm. Mehetünk.

* * *

A grófné az ezredestől egyenesen a fiához hajtattott vissza. Alig érkezett meg és alig szólhatott fiához, midőn egy főhadnagy, egy kapitány és a

katonaorvos lépett Tivadar szobájába. A kapitány csendesesen szólt oda Tivadarhoz;

— Itt az idő.

A grófné meghallotta és nem tudván magán uralkodni, közbevágott:

— A párbajból nem lesz semmi, urak.

A tisztek meglepetve néztek össze. Tivadar zavarral szólott.

— Igaz, urak, úgy vagyok értesülve, hogy az ezredes ur más elintézést tervez.

— Más elintézést? — kérdé csodálkozva a kapitány.

— Igen, — felelé a grófné, az ezredes ur elállott a párbajtól.

— Bocsánat, grófné, — szólt udvarias mosolylyal a kapitány, tévedni méltóztatik, mert az ezredes ur épen most hajtattott ki előttünk segédeivel s az orvossal a párbaj színhelyére.

Tivadar arca kigyult és szemrehányólag tekintett anyjára:

— Látod, anyám. Urak, készen vagyok, mehetünk!

A grófné leroskadtt egy székre. Tivadar hozzámment és biztatólag szólt:

— Anyám, légy erős, és bizzál az Istenben!

— Bizom, — mondta hirtelen megnyugvással a grófné és nem tartotta vissza fiát a párbajtól.

(Folytatása következik.)

ISMERETEK TÁRA.

Milyen hosszú a tengeralatti kábel.

A tengeralatti kábelhálózat jelenlegi hossza 235.736 kilométer, tehát 8-15-ször nagyobb a föld délkörénél, mely 40.000 kilométer hosszú. Az elmúlt utolsó két évben huszonegy új kábelösszeköttetés létesült, összesen 23.805 kilométer hosszban.

Nyolc lábú nyul.

Tárkány község határában a minap olyan nyulat fogtak, mely valóban páratlan a maga nemében, mivel nyolc lába van. Körülbelül kéthetes lehet a nyulacska s lábaitól eltekintve teste rendszeren fejlődött. Négy lába a rendes helyén van, míg kettő a hasából, két lába pedig a hátgerinczéből nőtt ki.

A gummi vízhatlansága.

Látszólag kétségtelennek látszik, hogy a gummi nem bocsátja át magán a vizet, pedig csak a vulkanizált gumminak van meg ez a tulajdonsága. A fekete vulkanizálatlan gummi nem vízhatlan. Csakis a vulkanizálás útján lesz azzá, ha tudniillik a nyers gummihoz kenet adnak hozzá, a melegítés által pedig, amely a vulkanizáláshoz szükséges, azt érik el, hogy a gummiból a már fölvet viz eltávozik. Ha kén hozzáadása nélkül melegítik csak a gummit, akkor csakhamar ismét fölvesz magába vizet és pedig jelentékeny mennyiségben. Így megmelegített gummilemezek a kihülésük után harminczöt perczent-jének megfelelő sulyu vizet szívtak magukba.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Horvát nyelvű tájékoztató. Igen sok esetben volt alkalmunk tapasztalni, hogy tagjaink egy része nem érti a hozzájuk küldött tájékoztatót és egyéb nyomtatványt. Ennek oka abban rejlik, hogy tagjaink között vannak idegen ajkuak, nevezetesen horvát és tót nyelvűek is, akiknek könnyebbség czéljából *tájékoztatónkat horvát és tót nyelvre is lefordítottuk*. Abban a helyzetben vagyunk tehát, hogy most már mindenkinek saját anyanyelvén kiállított tájékoztatót küldhetünk. Felkérjük tehát tagjainkat, hogy azok, akiknek ilyen horvát vagy tót nyelvű tájékoztatóra szükségük van, azt velünk egy levelező-lapon tudatni sziveskedjenek, hogy oda azonnal elküldhessük. Nagy elfoglaltságunkban megtörténhetett, hogy épen ama vidékre, vagy épen annak nem küldöttünk ilyen tájékoztatót, kinek legnagyobb szüksége volt reá, azért kérjük összes tagjainkat, hogy postafordultával bennünket értesíteni sziveskedjenek, hová küldjünk idegen nyelvű tájékoztatót.

XV. Károly és a halálraitélt. Svédországban az utóbbi hónapokban sok embert ítéltek halálra s a király jóvá is hagyta az ítéleteket. Az ítélték között van Nordlund, az a képtelen szörnnyeteg is, aki néhány hónappal ezelőtt a Mälär-tavon olyan rémes éjszakát csinált. És ámbár hat embert megölt, azonkívül még egy csomó utast megsebesített, éppenséggel nem nyugszik bele abba, hogy törvény szerint megtorlást vesz magának rajta az emberi igazságszolgáltatás. A fogságban két órát is megtámadott, egyre dühöng és nagy hangon híreskedik, hogy nehezen jutnak majd a fejéhez. Ezekkel az esetekkel kapcsolatosan C. F. Riderstad, ismert nevű svéd író »Följegyzések és visszaemlékezések« czimű munkájából említik meg a következő reminiszczencziát. Az 1861-ik esztendő egyik napján Stockholmban egy boltban megölték az öreg tulajdonosnót. A gyilkos csakhamar kézre került, be is vallotta bűnét, halálra is ítelték csakhamar. Az elítélt a királyi gárdában is szolgált. Amikor az ítéletet megtudta, dühöngeni kezdett a börtönben. A fogház papja hiába vigasztalta, hiába kérte az utolsó szentségek föl vételére, hallani sem akart róla s égre-földre esküdözött, hogy őt nem lehet kivégezni, mert a király neki megkegyelmezett. Az ítélet végrehajtását nap-nap után halogatták s a dologról a király is értesült. XV. Károly ekkor rendkívüli dologra határozta el magát. Elment a fogházba, odavezettette magát az elítélt czellájába és így szólt hozzá:

— Ugy-e ismersz?
 — Igen — felelte a gyilkos.
 — Azt mondod, hogy megkegyelmeztem neked?
 — Igen.
 — Tévedsz! nem érdemled meg a kegyelmet, meg kell halnod. Azt mondták nekem, hogy nem akarod meghallgatni a fogház főtisztelendőjét és hogy dühöngsz. Csak nem vagy gyáva? Hát elfelejtetted, hogy katona is voltál? Meg kell tudnod halni s utolsó órádban nem válhatsz becstelenné. Isten áldjon meg!

Az elítélt ettől a percztől egészen megváltozott s másnap nyugodtan engedte, hogy kivégezzék.

Az eleven podgyász. A biharmegyei Élesd község állomásán beszállott a minap egy házaspár egy harmadosztályu vasuti kocsiba. A vonat zakatolva robogott tova, amikor egyszerre a kupében ülők fülét valami nyöszörgés ültette meg. Az utasok keresték, honnan jön a hang, de nem tudták fölfedezni. Mig egyszer csak kísértetiesen nyögő panasz hallatszott:

— Jaj! Megfuladok!

A kupé népessége rémulten nézett össze, amíg aztán rájöttek, hogy a galicziai házaspár feje fölött levő zsák nyöszörög és vonaglik. Előhívták a kalauzt, akinek parancsára a különös podgyász tulajdonosa kioldotta a zsák száját. S ime: a durva darócból egy halálra csigázott gyereket hámoztak ki, aki lelkendezve könyörgött egy kis vizért. A szegény fiu sirva beszélte el, hogy a takarékos apa már öt hete utaztatja így zsákban, ami alatt a pokol kinjait szenvedte át. A vonatvezető a házaspárt leszállította a czéczkei állomáson, de mire csendőrt keritettek: szépen kereket oldottak. S mivel a fiut nem vihették magukkal a zsákban, gyönyörűségesen otthagyták az állomáson.

Jip, a kolduló kutya. New-York legnevezetesebb kutyája Jip. Mindenki ismeri. Koldul, de nem magának. Hátán egy kis gyűjtőszekrényke van ezzel a felírással:

Adjatok valamit a gyermekkó ház szegény kis betegei számára.

Az elegáns részeken jár Jip és nagyon eredményes a koldulása. Hét esztendő kolduló pályáján azonban minap volt a legnagyobb sikere. Egy hét alatt huszonötezer dollárt gyűjtött. A bankban, ahová a pénzt elvitte, ugyancsak megdicsérték. Nem győzték simogatni a bank emberei, amíg a pénztáros a nyugtatványt kiállította és a szekrénykébe be nem zárta. Jip aztán vigan csaholva sietett a kórházba. Minden hét végén tudniillik a bankba viszi Jip az összekoldult pénzt.

Óriási tornyot építenek New-Yorkban annak emlékére, hogy a külvárosokat beolvasztották. A torony 610 méteres lesz, kétszer oly magas, mint az Eiffel-torony, főképp aczélszerkezetű, csak külsejét vonják be cementtel. A torony tetejére csigaszerkezetű villamos vasut fogja felvinni a nézőket.

Érdekes szőlőprés. Nits István szőlőszeti és borászati felügyelő előhegyi présházában van egy régi prés, mely a hajdani vidám szüreteknek érdekes maradványa. A kettős prés 1824-ben készült s igen szép virágok, különféle diszitmények vannak reá festve, a tetején két egymással szemben álló fekete sas szőlőfürtöt tart a csőrében. A színek még most is élénkek és ritka ügyességgel vannak festve. A prés két oldalán és felső részén a következő vers olvasható: »Távozz tőlem te búbanat, Hogy akasztófán száradj! Engem hálódban kerítettél, Békességtől megmentettél; Röpülj hát be szép Békesség, mert készen van az Egyesség. Még ez ám a szép Feleség, kiben lakik szent Békesség. Lásd meg Uram én Ügyemet, Hozz Bort innom, töltsd kedvemmet. Ez jó borból bátran igyunk, Ha nem lesz, majd elhallgassunk«. A mi jókedvű öregeink bizony akkor

még nem gondoltak arra, hogy filloxa, peronoszpora, meg mindenféle szőlőnyavalya miatt csakugyan elhallgatnak majd a nóták az akkor még vidámságtól hangos présházákban.

Jelenet a postán. Őszbecsavarodott, öreg paraszt állított be a minap a szegzárdi postahivatalba.

— Csés jó napot kívánok.

— Jó napot bátya — mond a postatiszt. Mi jót akar vinni?

— Hoztam volna — ugymond az öreg. — Egy kis kötsiget küldenék a két katona fiamnak.

— Jól van öreg. Adja ide.

Átveszi a postatiszt a két utalványra külön-külön felírt 5—5 koronát, belajstromozza, az összeget azután egy fiókba teszi s annak rendje-módja szerint kiállítja a receptiszeket, át is adja az öregnek mind a kettőt. Egyszer azonban azt veszi észre, hogy az öreg nem tágit az ablak mellől. Rászól tehát:

— Mit kíván még, öreg bácsi? Akar még valamit feladni?

— Nem én instálom.

— Hát mit néz itt?

— Azt instálom, hogy össze ne tessik azt a pizt tiveszteni, mert nem egy helyre megyen ám

A tizfilléres ellenségei. A legszebb csehországi fürdő, Karlsbad, különös összeesküvésnek volt színhelye az elmúlt hetekben. Az ottani pinczerek ugyanis nagy fájdalommal tapasztalták, hogy mióta a jó régi hatos kiment a divatból, a borra való is megesökkent, mert a vendégek tulnyomó része ezentul már csak tizfillérest adott borra való fejében. Másutt tán abban nyilatkozott volna meg a pinczerek méltatlankodása, hogy rosszabbul szolgálják ki a tizfilléres hiveit, de a karlsbadi pinczerek okosabbak. Összejöttek, tanakodtak és végül abban állapodtak meg nagy titokban, hogy össze kell szedni minden tizfillérest Karlsbadban és környékén s nem telt bele két hét, olyan ritka volt ez a pénznem a cseh fürdőben, akár a fehér holló. Az összeszedett tizfilléreseket zsákokba rakták és elszállították olyan helyekre, melyek legalább is öt mértföldnyire vannak Karlsbadtól. Egészen jól ment volna a dolog, ha az adóhivatal be nem áll gondviselésnek. Mikor észrevette, hogy ritkul a tizfilléres, nem is kutatta a rejtélyes eltűnés okát, hanem egyszerre vagy huszezret hozatott Bécsből. Mint eső után a gomba, úgy jelentkezett mindenütt a sok tizfilléres és mivel azonfelül egy áruló pikkoló el is mondta a dolgot, már most azok is, kik eddig a hatos tradícióját követve, huszfilléressel jutalmazták a pinczerek szolgálatkészségét — már azok is a tizfilléres zászlója alá szegődtek.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Sz. M. A mai számban találja a választ. Bővebbet levélben irtunk, Budapest, főposta postresztant »Sz. M.« alatt. — *Gyalay Gábor, Tószeg.* Küldött 38 korona 77 fillért, *Cseh Sándor, Uj-Péteri,* 21 korona 60 fillért, *Máté Kertész Mihály, Uj-Székely,* 11 korona 6 fillért, *Kaczér Dénes, Szombathely,* 6 korona 87 fillért, *Deutsch J. Zágráb,* 8 koronát, *Tóth Ferencz, Anina,* 19 koronát, *Schiller Miksa, Meczenzéf,* 7 korona 40 fillért köszönettel nyugtázzunk, szívélyes üdvözet. — *Kováts Géza, Rákos.* Megfelelően intézkedtünk, chequet küldöttünk, szívélyes üdvözet. — *Klinkay Elek, Solymos.* Köszönettel vettük, elszámoltuk

1900. augusztus és szeptember hónapokra. Szabadságidejére a legjobb mulatást és üdülést kívánjuk. Üdvözet. — *Augusztin István, Belovár.* Lapot részére rendesen küldjük, Kovacevits urnak lapunkat elküldöttük. Küldöttünk horvát nyelvű ismertetést is, kérjük, hogy egyesületünket a horvát anyanyelvükkel is megismertetni, terjeszteni és új tagokat gyűjteni sziveskedjék. Szívélyes üdvözet. — *Geczik János, Lyuto.* Chequet küldöttünk. Üdvözljük. — *Jarcsku István, Krusovecz.* Küldött 5 korona 50 fillért köszönettel nyugtázzuk, német nyelvű ismertetést küldöttünk. Üdvözet. — *Domonkos Pál, Kossuthfalva.* Elszámoltuk junius, julius és augusztus hónapokra. Üdvözljük. — *Kovács Imre, Selyp.* Küldött 6 korona 80 fillért köszönettel nyugtázzuk, 578. és 1183. sz. tagjaink javára elszámoltuk. Szívélyes üdvözet. — *Gombás Károly, Rákos,* küldött 26 korona 38 fillért, *Kondor Gyula, Sz.-Balla,* 13 korona 20 fillért, *Mátis Gáspár, Zilah,* 21 korona 60 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk, szívélyes üdvözet. — *Pito János, Erdély-Szerdahely.* Utalványon küldött 4 koronát megkaptuk, kötvényt kiállítottuk és elküldöttük, lapot megindítottuk. Üdvözet. — *Kaczér Dénes, Szombathely.* Küldött 2 korona 64 fillért köszönettel nyugtázzuk, üdvözet. — *Zatko György, Chocholna.* Küldött 8 koronát megfelelően elszámoltuk, 1900. augusztus hó 31-éig tagsági díjai rendben kifizetve vannak. Külön levelet is irtunk, melyhez egy felvételi lapot is csatoltunk. Kérjük kiállítva visszaküldeni. Üdvözet. — *Varga Zsiga, Csála.* Küldött 9 korona 40 fillért köszönettel nyugtázzuk. Mindnyájan szívélyesen üdvözlünk. — *Junkert Mátyás, Török-Szt.-Miklós.* Beküldött 70 korona 40 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. Szívélyes üdvözet. — *Főző János, Balf.* A czimszalagon hozzá irtuk teljesen kiírva »Pályaudvar«. Reméljük, hogy így gyorsabban fogja a lapokat kézhez kapni. Üdvözet. — *Mátyás Kálmán, Szolnok.* Elküldöttük, reméljük megkapta. Üdvözljük. — *Mlinarios János, Orsova.* Elszámoltuk 1900. szeptember hóra. Üdvözet. — *Györki János, Karczag.* Elkönyveltük augusztus és szeptember hónapokra. Üdvözljük. — *Drobni Venczel, Szeged.* Elkönyveltük szeptember hóra. Üdvözet. — *Toldy Miklós, Mondorlak.* A hiányzó lapot mai postával elküldöttük. Hogy ott a lakosság javarésze német, az nem tesz semmit; hogy egyesületünk terjesztését megkönnyebbítsük, küldöttünk önnek német nyelvű tájékoztatót s néhány felvételi lapot, sziveskedjék azokat a német nyelvűek között elosztani s egyesületünk áldásos voltát megmagyarázni s így terjeszteni. Üdvözet. — *Radó Ignác, Kis-Czell.* Küldött 6 korona 16 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. Üdvözet. — *Nagy Gyula, Szerencs.* 9 kor. 58 fillért kaptunk kézhez, megfelelően elszámoltuk. Szívélyes üdvözet. — *Gyuricza Antal, B.-Püspöki.* Küldött 10 korona 20 fillért 1480., 1481. és 929. sz. tagjaink javára számoltuk el. Üdvözet. — *Glück Lipót, Cs.-Boğos.* Elkönyveltük augusztus és szeptember hónapokra. Üdvözet. — *Hammer Béla, Budapest.* Küldött 8 koronát megfelelően elszámoltuk, tagsági illetékei 1900. szeptember hó 30-áig teljesen rendben, kifizetve vannak. Üdvözet. — *Simon József, Segesvár.* Juliusra számoltuk el. Üdvözet.

Keresk. törvénytől bejegyzett kiegyezési iroda

Budapest, Bács, **Fellner és Goldschmid** Bács, Budapest,

BUDAPEST, IV., régi posta-utca 4.

Elvállalja fizetésképtelen cégek kiegyenlítését, diszkrét és megbízható információkkal szolgál. Elfogad pénzbahajtást illető megbízásokat, kultiválja a diszkrét kényes kutatásokat. Elvállal mérlegeléseket és az üzlet bármely frázisában mérvadó értesítéssel szolgál.

! Uj találmány!

a
„RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerü kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

— **Ára 70 fillér.** —

Kapható minden gyógytárban.

Központi szétküldés:

KÖLCSEY Z. LAJOS

Budapest, VIII. ker., köztemető-ut 3. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

Valódi szepességi

boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított felette egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld 4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemü-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utca 23/a, Aradi-utca sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	%	á.....	2	kor.	70	fill.
II.	»	4- »	115/165	» á.....	3	»	10	»
III.	»	5- »	125/175	» á.....	3	»	50	»
IV.	»	6- »	135/185	» á.....	4	»	—	»

II. rendü satin-paplan.

I. szám	3 zsinóru	105/155	%	á.....	4	kor.	40	fill.
II.	»	4- »	115/165	» á.....	4	»	80	»
III.	»	5- »	125/175	» á.....	5	»	40	»
IV.	»	6- »	135/185	» á.....	6	»	—	»

I. rendü satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	20	fill.
II.	»	4- »	115/165	» á.....	5	»	80	»
III.	»	5- »	125/175	» á.....	6	»	40	»
IV.	»	6- »	135/185	» á.....	7	»	—	»

I. rendü minőségü ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	50	fill.
II.	»	4- »	115/165	» á.....	6	»	—	»
III.	»	5- »	125/175	» á.....	6	»	70	»
IV.	»	6- »	135/185	» á.....	7	»	30	»

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé.

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80	%	á.....	7	kor.	—	fill.
»	2. »	»	190/90	» á.....	7	»	60	»
Tengeri fü	1. »	»	180/80	» á.....	8	»	40	»
»	2. »	»	190/90	» á.....	9	»	20	»
Afrique	1. »	»	180/80	» á.....	9	»	60	»
»	2. »	»	190/90	» á.....	11	»	—	»

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb.

Karácsonyra fog megjelenni a „Kitartás” könyvtárának első kötete

A Magyar Szabadságharcz Története

számos képpel, legelőkelőbb iróink tollából.

Előfizetési ára : füzve 1 korona, diszkötésben 2 korona.

Az előfizetési pénzek a »Kitartás« pénztárának küldendők.

A »Kitartás« könyvtárából minden évben két kötet jelenik meg. Egyik karácsonykor, a másik a husvéti ünnepekre.

Husvétra megjelenik : **Kossuth Lajos élete.**

A későbbi évek folyamán meg fognak jelenni :

A Magyar Nemzet Története

A Rákóczy forradalom története

A tatárpusztítás Magyarországon stb. stb.